

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI i KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI i KONSUMENTÓW
W KATOWICACH

40-024 Katowice, ul. Powstańców 41a
Tel./Fax (0-32) 256-46-96, Tel./Fax (0-32) 255-26-47, Tel./Fax (0-32) 255-44-04
E-mail: katowice@uokik.gov.pl

Katowice, dn. 2003-06-30

RKT-s-61/23/03/HS

DECYZJA Nr RKT- 24/2003

I. Na podstawie art. 23 c) w związku z art. 23 a) ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Tomasza K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowe „TELSAT” z siedzibą w Częstochowie, polegające na nie wywiązywaniu się z obowiązków wynikających z ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.) w zakresie uprawnienia konsumenta, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, do odstąpienia od umowy bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie 10 dni od zawarcia umowy i **nakazuje się** zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 i art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 – dalej zwanej ustawą antymonopolową) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się zobowiązać Tomasza K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowe „TELSAT” z siedzibą w Częstochowie (dalej zwanego przedsiębiorcą) do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 19,00 zł (słownie: dziewiętnaście złotych).

Uzasadnienie

W celu zbadania czy działania operatorów telewizji kablowej świadczących usługi konsumentom z terenu województwa śląskiego naruszają zbiorowe interesy konsumentów, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej zwanego organem antymonopolowym) przeprowadzono w urzędzie postępowania wyjaśniające. Organ antymonopolowy ustalił w tym zakresie zachowania operatorów telewizji kablowej prowadzących działalność na obszarze województwa śląskiego. W wyniku tych postępowań

ustalono, że działania przedsiębiorcy naruszają zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 23 a) ustawy antymonopolowej. W zakresie świadczenia usług operatora telewizji kablowej przedsiębiorca świadczy usługi na rzecz konsumentów, stosuje wzorce umowy i działa na terenie Częstochowy oraz Huty Starej (gmina Poczesna). Przedsiębiorca z konsumentami zawiera umowy poza lokalem przedsiębiorstwa (karta nr 7). Stosowany wzorzec umowy, której przedmiotem jest wykonanie i obsługa operatorska instalacji telewizji kablowej, doprowadzonej do mieszkania abonenta w § 7 pkt 2b) zawiera następujący zapis – „Abonent może wypowiedzieć umowę na piśmie bez podania przyczyny. Okres wypowiedzenia umowy wynosi 1 miesiąc”. Wzorzec na końcu § 7 zawiera klauzulę „Niezależnie od trybu wypowiedzenia umowy abonent nie może dochodzić zwrotu poniesionych opłat przyłączeniowych i eksploatacyjnych” (karta nr 5). W postępowaniu wyjaśniającym przedsiębiorca uznał, że przepisy ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) nie mają zastosowania do jego działalności, zakres świadczonych przez niego usług zawarty jest w art. 5 tej ustawy określającym przypadki nie stosowania jej regulacji. Zdaniem przedsiębiorcy, zawartym w piśmie z dnia 20.03.br świadczone przez niego usługi mają charakter usług budowlanych i usług o charakterze ciągłym i nie podlegają regulacjom powołanej ustawy (karta nr 7).

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w trakcie postępowania wyjaśniającego, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z urzędu wszczęto przeciwko przedsiębiorcy postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na nie wywiązywaniu się z obowiązków wynikających z ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny w zakresie uprawnienia konsumenta, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, do odstąpienia od umowy bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie 10 dni od zawarcia umowy.

Przedsiębiorca ustosunkowując się do zarzutu dokonał korekty § 7 pkt 2 b) wzorca umowy w następujący sposób „Abonent może wypowiedzieć umowę na piśmie bez podania przyczyny, ze skutkiem natychmiastowym w ciągu 10 dni od daty podpisania umowy w lokalu abonenta, a po tym czasie ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego”. Klauzuli zawartej na końcu § 7 przedsiębiorca nadał brzmienie „Niezależnie od trybu wypowiedzenia umowy abonent nie może dochodzić zwrotu poniesionych opłat przyłączeniowych i eksploatacyjnych, za wyjątkiem opłat eksploatacyjnych wniesionych w terminie 10 dni od daty podpisania umowy i spełniających warunki określone w art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) (karta nr 11). Przedsiębiorca wniósł o umorzenie postępowania (karta nr 10). Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 k.p.a. strona przed wydaniem decyzji miała możliwość wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów (karta nr 13).

Organ antymonopolowy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 23 a ust. 1 ustawy antymonopolowej *przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 23 a) ust. 2 stanowi: za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed godzącymi w nie naruszeniami polegającymi na sprzecznych z prawem (zakazanych przez przepisy innych ustaw) działaniach przedsiębiorców. Tworząc katalog działań, które będą uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca posłużył się*

zwrotem „w szczególności”. Oznacza to, że wskazany katalog ma charakter przykładowy. Zamiarem ustawodawcy było uznanie za praktykę działań, które naruszyły przepisy innych ustaw. W przepisie art. 23 a) ustawy antymonopolowej nie ma odwołania do konkretnych ustaw, z tego względu, że byłoby to sprzeczne z zasadami poprawnej legislacji, ale też niepotrzebnie ograniczało Prezesa Urzędu w jego decyzjach w sprawach niedozwolonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Normy materialnoprawne istotne z punktu widzenia wydania decyzji znajdują się w innych ustawach, poza ustawą antymonopolową. Organ antymonopolowy wydając decyzję, o jakiej mowa w art. 23 c) ustawy, musi zatem zastosować inne ustawy i na podstawie ich przepisów ocenić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne. Przesłankami zastosowania art. 23 a) ust. 1 powołanej ustawy w przedmiotowej sprawie jest wykazanie bezprawności działań przedsiębiorcy polegających na naruszeniu zbiorowych interesów konsumentów.

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie następujących dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie powyższe narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Definicję konsumenta zawiera art. 384 § 3 K.c. i *za konsumenta uważa się osobę, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą*. Definicja ta zawarta jest także w art. 4 pkt 11 ustawy antymonopolowej.

Każdy przedsiębiorca w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej zgodnie z art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego zobowiązany jest do należytej staranności, a w przypadku zawierania umów z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa do postępowania zgodnie z zapisami ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.) zwanej w niniejszej decyzji ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów (...).

Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów (...) obejmuje między innymi implementację dyrektywy EWG 85/577 z dnia 20.12.1985r. o ochronie konsumentów w umowach zawieranych poza lokalem handlowym (OJ L 372/31 z dnia 31.12.1985r.). Pojawienie się tej regulacji jest działaniem w ramach wykonania art. 68 Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską z jednej strony a Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli 16 grudnia 1991r. (Dz. U. z 1994r. Nr 11, poz. 38).

Pojęcie umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa obejmuje nie tylko umowę *sensu stricto* zawartą poza takim lokalem (art. 1 ust. 2) lecz także umowy zawarte wprawdzie w takim lokalu, lecz w wyniku zebrania ofert poza nim (art. 1 ust. 3)¹.

Uprawnienie konsumenta, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa określa art. 2 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) stanowiący, że *konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Nie jest dopuszczalne zastrzeżenie, że konsumentowi wolno odstąpić od umowy za zapłatą oznaczonej sumy (odstępne). W razie odstąpienia umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba, że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty*. Zapis ten tylko konsumentowi daje prawo wycofania się z transakcji, prawo odstąpienia od umowy. Uprawnienie to nie może być w żaden sposób uwarunkowane lub ograniczone umową. Jest natomiast dopuszczalne ustalenie terminu dłuższego niż dziesięciodniowy (art.17).

¹ Ewa Łętowska. Ochrona niektórych praw konsumentów. Komentarz. 3 wydanie. C.H.Beck. Warszawa 2002r, str. 27

W przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa obowiązki przedsiębiorcy określa art. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...). *Kto zawiera z konsumentem umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, powinien przed jej zawarciem poinformować konsumenta na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 i wręczyć wzór oświadczenia o odstąpieniu, z oznaczeniem swojego imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresem zamieszkania (siedziby); obowiązany jest także wręczyć konsumentowi pisemne potwierdzenie zawarcia umowy, stwierdzając jej datę i rodzaj oraz przedmiot świadczenia i cenę. Konsument na żądanie przedsiębiorcy, poświadczając na piśmie, że został poinformowany o prawie odstąpienia i że otrzymał wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy.*

Zgodnie z zapisem art. 5 pkt 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), jej przepisów o umowach zawieranych z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa, nie stosuje się do umów o charakterze ciągłym lub okresowym, zawieranych na podstawie ofert sprzedaży lub przez odwołanie się do ogłoszeń, reklam, cenników i innych informacji skierowanych do ogółu albo do poszczególnych osób, jeżeli konsument mógł uprzednio zapoznać się z treścią otrzymanej oferty lub informacji pod nieobecność drugiej strony umowy, a zarazem w tej ofercie lub informacji, jak i w umowie zastrzeżono prawo konsumenta do odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni od dnia jej zawarcia. Można przyjąć, że umowy zawierane pomiędzy operatorami telewizji kablowej a konsumentami są umowami o charakterze ciągłym. Powołany przepis przewiduje ochronę konsumenta przez zastrzeżenie, że prawo odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia musi zawierać oferta lub informacja jak i umowa zawierana poza lokalem przedsiębiorstwa. Przedsiębiorca, który nie poinformował konsumentów o przysługujących im uprawnieniach nie może powoływać się na powyższą regulację. Przedsiębiorca nie wykonywał obowiązków nałożonych ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów (...) (karty nr 7-8). W przypadku zawierania z konsumentami umów poza lokalem przedsiębiorstwa konsumenci nie byli poinformowani o swoich uprawnieniach do odstąpienia od umowy, do czego zobowiązany jest przedsiębiorca. Nie mogli więc korzystać z zagwarantowanych ustawowo uprawnień. W stosowanym przez przedsiębiorcę wzorcu umowy brak było zapisu zgodnego z art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), a także przedsiębiorca nie stosował zasad ogólnych wynikających z tej ustawy. Stąd też jego działanie jest sprzeczne z prawem i tym samym bezprawne. Spełniona została pierwsza przesłanka konieczna do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Ustawa antymonopolowa reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, co wynika z treści art. 1 ust. 2 tej ustawy. Zbiorowy interes konsumentów znaczy dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą antymonopolową dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, jak i wtedy, gdy działania te wywołują inne niekorzystne zjawiska. Ustawa antymonopolowa w odniesieniu do konsumentów chroni ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Działaniami antykonsumenckimi są jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku. W niniejszej sprawie ingerencja organu antymonopolowego jest uzasadniona, albowiem służy ochronie tak pojętej ochronie interesów konsumentów. Skutkami działań przedsiębiorcy dotknięci są abonenci-konsumenci zarówno ci, z którymi zawarto umowy poza lokalem przedsiębiorstwa jak i potencjalni abonenci. Każdy potencjalny abonent mógł być dotknięty sprzecznymi z prawem działaniami przedsiębiorcy.

Zdaniem organu antymonopolowego zakwestionowane w przedmiotowej decyzji działanie przedsiębiorcy polegające na nie wywiązywaniu się z obowiązków wynikających z ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) w zakresie uprawnienia konsumenta, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa do odstąpienia od umowy bez podania przyczyn składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie 10 dni od zawarcia umowy - godzi w zbiorowy interes konsumentów. Do stwierdzenia stosowania przedmiotowej praktyki

niezbędne jest wykazanie, iż bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w interes konsumentów, dotyczy tzw. zbiorowego interesu konsumentów. Działania przedsiębiorcy dotyczą konsumentów naruszając ich prawa na szeroką skalę. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się do końca zidentyfikować, gdyż dotyczy konsumentów, z którymi zawarto umowy poza lokalem przedsiębiorstwa jak i potencjalnych abonentów. Stąd za udowodnione należy uznać stosowanie przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 23 a) ustawy antymonopolowej. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie został naruszony zbiorowy interes konsumentów i tym samym zasadne było podjęcie działań przewidzianych w ustawie antymonopolowej dla odpowiedniej ochrony konsumentów.

Spełniona została zatem druga przesłanka konieczna do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Przedsiębiorca wnosząc o umorzenie postępowania podniósł, że w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa wprowadził do wzorca umowy zapis „Abonent może wypowiedzieć umowę na piśmie bez podania przyczyny, ze skutkiem natychmiastowym w ciągu 10 dni od daty podpisania umowy w lokalu abonenta (...)” oraz zapis, że abonent może żądać zwrotu „opłat eksploatacyjnych wniesionych w terminie 10 dni od daty podpisania umowy i spełniających warunki określone w art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów.”

Dokonane w toku postępowania przez przedsiębiorcę zmiany zapisów wzorca umowy nie uzasadniają jego wniosku o umorzenie postępowania. Zgodnie z art. 100g ustawy antymonopolowej *nie wszczyna się postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano ich stosowania upłynął rok*. Intencją ustawodawcy jest prowadzenie postępowania nawet wówczas, gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania przedmiotowych praktyk. Ustawodawca nie zawarł w ustawie antymonopolowej przepisu, który pozwalałby na uznanie stosowanej praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i jednocześnie stwierdzającej zaniechanie jej stosowania. W świetle ustawy antymonopolowej wprowadzenie przez przedsiębiorcę przedmiotowego zapisu do wzorca umowy nie stoi na przeszkodzie w wydaniu niniejszej decyzji, ponieważ zaistniały łącznie przesłanki konieczne do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Jak wykazano przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), co skutkuje wydaniem decyzji na podstawie art. 23 c) ustawy antymonopolowej uznającej jego działanie za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Nawet, jeśli zaprzestano praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów organ antymonopolowy może na podstawie art. 23 c) ustawy wydać decyzję, w której uzna praktyki za naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz nakaze przedsiębiorcy zaniechania ich stosowania. Zaprzestanie jest terminem proceduralnym stosowanym do liczenia przedawnienia, odnosi się do jednorazowej czynności nieodwracalnej, wskazuje punkt w czasie, od którego powinno się liczyć przedawnienie. Zaniechanie jest terminem materialnoprawnym określającym skutki decyzji, oznacza ono określone w czasie powstrzymanie się przedsiębiorcy od stosowania praktyk. Obowiązki przedsiębiorcy wynikające z treści decyzji muszą więc być realizowane w przyszłości, od dnia uprawomocnienia się decyzji. Wydana decyzja jest gwarancją dla konsumentów, że przedsiębiorca będzie związany jej ustaleniami w przyszłości.

W przedmiotowej sprawie zaistniały łącznie obie przesłanki konieczne do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów to jest: bezprawne działanie przedsiębiorcy i naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 72 ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ

antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte z urzędu. W wyniku tego postępowania organ antymonopolowy w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 19,00 zł związane z korespondencją pomiędzy organem antymonopolowym, a przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 19,00 zł (słownie: dziewiętnaście złotych).

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie II sentencji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 511010101078782231000000, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Na postanowienie zawarte w punkcie II niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral